

Anliggender angaaer, kun ere Hænderhavere af en Myndighed, der alene er betroet os under den udtryffelige Forpligtelse, at vi skulle afgive den til rette Vedkommende, og som vi umulig kunne finde nogen Besøielse til at vedblive at besidde. Jeg troer ikke, at der er Tale om at paatvinge Kirken Noget. Spørgsmaalet er tværtimod om at frigjøre Kirken for den Tilstand, hvori den har befundet sig længe før 1848, men som efter min Mening siden den Tid er bleven endnu utaaleligere end før. Den besidder intet Organ, og er altsaa i Grunden fuldkommen rets og værgeløs, paa sig selv ministeriel Vilkaarlighed, til en for Rigsdagen ansvarlig Minister i Kongens Navn og — forsaavidt der er Tale om Love — voldgiven til en Forsamling, der er confessionsløs, der ikke har Berettigelse til at optræde som dens Organ, dens Værg. Jeg troer, at dette af Forslagsstilleren er paa det klareste godtgjort, og jeg troer tillige, at den Opgave, der foreligger, og som ikke kan afvises, er bleven i højeste Grad paatrængende ved den Gang, Sagen har taget; at det er af den højeste Betydning for alle politiske Forhold og især for saadanne, med Hensyn til hvilke der ikke er noget Præcedens ved Love, at der dannes sig en factisk Tilstand — hvilket vi ikke behøve egen Erfaring for at komme til Overbeviisning om — og at der har vist sig en bestemt Tendens til at en saadan factisk Tilstand at tilvejebringe en Forsætning, der staaer i Strid med den protestantiske Kirkes Grundtanke, det forekommer mig at være aldeles klart. Det kan ikke nægtes, at er der nogen Sag, der tilstrækkelig er forberedt ad Diskussionens Vet, da er det denne; er der nogen Sag, hvor man kan faae Veiledning ved den Gang, den har faaet i andre Lande, da er det denne, og er der nogen Ting, som de nu bestaaende politiske Forhold gjøre nødvendig, da er det denne. Naar en æret Landsthingsmand har paaberaabt sig, at der er Religionsfrihed, da forekommer det mig at være Noget, der netop maa bestyrke Nødvendigheden af en Ordning, at den eneste Kirke, der er uden Repræsentation, uden lovligt Organ, som ikke vil være istand til at definere sig, til officielt at udtale sin Villie, er Folketirken, den Kirke, der dannes af den store Majoritet i Landet, og

som saaledes ved Religionsfriheden er meget uheldigt stillet ligeoverfor — jeg taler ikke om Mormoner eller Baptister — en ganske respectable Modstander, Catholicismen. Jeg skal derfor slutte ligesom Forslagsstilleren med at stille den bestemte Opfordring, at hvis det er vor Villie, som det er vor Pligt at opfylde Grundlovens Bud, hvis vi ikke ville paa sig selv Kirken til ministeriel Vilkaarlighed eller et reent Anarki, hvor Enhver er sin egen Pave, hvis vi ikke ville synke ned i et Præsteregimente, hvad enten dette tilfaldt krystalliserer sig i en Bispeconference eller antager andre Former, da skulle vi stemme for Loven og mod den motiverede Dagsorden.

M. P. Bruun: Det er ikke min Mening at ville deeltage i Sagens Diskussion, om ikke af andre Grunde saa af den, at jeg ikke vilde være istand til at gjøre det saa godt, som skeet er. Jeg har kun begjært Ordet for at hævde min Afstemningsret, og jeg sigter hermed til Uttringer af begge Forslagsstillerne. Forslagsstilleren af den første Dagsorden yttrerede, at han advarede Thinget mod at stemme for Forslaget i den Tanke, at det ikke vilde blive til Lov; den anden Forslagsstiller advarede mod at lade sig lede af en Autoritetstro, af den Autoritet, som Ordforeren har hævdet. Jeg tillader mig at nedlægge Protest mod begge disse Uttringer. Jeg troer, at ethvert Medlem af Thinget har Ret til at forlange, at den Stemme, han afgiver, maa ansees afgiven i den Mening derved at føre Sagen videre. Jeg troer, at ethvert Medlem er berettiget til at forlange, at der ikke maa underlægges hans Afstemning Andet, end hvad han selv vil lægge dert. Har han ikke yttret sig i Sagen, maa den Stemme, han giver for Udkastet, ikke underlægges anden Betydning, end at det er hans Mening at bringe Sagen igjennem, som den foreligger. Jeg skal kun tilføie, at det ikke er uden Tvivl, at jeg er kommen til et Resultat, og det er mig magtpaaliggende, at dette ikke betragtes anderledes, end det i Virkeligheden er.

Jesperfen: Naar jeg har bedet om Ordet, er det ikke for at gjentage de Grunde, jeg